INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Luni, 4 iunie. Zburăm spre Helsinki. Ultima etapă : Copenhaga – Turku – Helsinki. Jos de tot – marea. In jurul insulelor, şaluri de verdeaţă. De la 10 000 m înălţime, Marea Baltică pare o hartă imensă, în care recunoşti contururile înceţoşate. Escala la Turku readuce în mintea reporterului una dintre cele mai frumoase... înfrîngeri ale echipei naţionale : 1–2 cu Ungaria, în turneul olimpic finlandez. La Turku plouă. O nouă decolare, şi totul se limpezeşte ca prin farmec. Apare soarele. Nesfîrşita pădure finlandeză, întreruptă doar de sideful lacurilor, se arată privirilor.

La Helsinki e soare.

Valentin Stănescu (la coborîrea din avion) : „CRED CĂ AM VENIT SĂ VEDEM UN 5—0 PENTRU ECHIPA LUI BUSCHNER. REFUZ SĂ ADMIT CĂ ECHIPA FINLANDEI POATE FI UN ADVERSAR PUTERNIC PENTRU JUCĂTORI DE NIVEL EUROPEAN CA STREICH, KREISCHE SAU PETER DUCKE".

Rep : „Crezi că acel 0—0 al Albaniei, cu R. F. Germania, a fost un rezultat logic ?"

Val. S. : „CRED MAI MULT IN JUCĂTORII CU TEMPERAMENT, CU PĂRUL NEGRU. BLONZII SÎNT PENTRU ATLETISM".

La Helsinki aflăm că meciul Finlanda-R. D. Germană se dispută într-o altă localitate : Tampere.

Voito Sulander, de la „Helsingin Sanomat", venit pentru un reportaj fulger cu antrenorul echipei României : „SPERĂM ÎNTR-UN REZULTAT ONORABIL ÎN PARTIDA CU R. D. GERMANĂ. NU AVEM UN PALMARES CARE SĂ NE DEA DREPTUL LA O VICTORIE. AM FĂCUT RECENT UN 1—0 CU ECHIPA DE AMATORI A OLANDEI, LA NOI ACASĂ, ŞI AM PIERDUT CU 0—3, LA PLYMOUTH, ÎN FAŢA SELECŢIONATEI AMATOARE A ANGLIEI".

Valentin Stănescu zîmbeşte cu condescendenţă.

●

... In tren, spre Tampere. Brazi ... lacuri... brazi... lacuri... brazi... lacuri. Ogoare mici, la marginea pădurii. Căsuţe de lemn în mici golfuri de verdeaţă. Cu vreo 30 km înainte de Tampere, trenul trece printr-un sat. La marginea satului, un mic stadion. Terenul de fotbal este gazonat. Pista e proaspăt marcată. O ciudăţenie : mica tribună acoperită, de vreo 400 de locuri, nu e plasată la mijlocul terenului, ci la margine, în dreptul firului presupus al sosirii în cursele atletice. Raportul dintre atletism şi fotbal este evident. Valentin Stănescu comentează : „Ţi-am spus eu... Am venit la un meci de 0—5".

●

Tampere e un oraş foarte frumos. Stadionul e în plin centru, pe un fel de istm între două lacuri. Drumul spre stadion e o

P. DUCKE

plimbare foarte frumoasă, pe o şerpuitoare alee de asfalt, care taie o întinsă poiană de gazon. Intr-un sector, trei copii joacă fotbal. Bluze de trening albastre. Chiloţi galbeni. Ghetuţe Adidas cu crampoane de cauciuc. Toţi trei sînt blonzi. Ne oprim o clipă. Unul din cei trei se pregăteşte să şuteze la o poartă improvizată. Se apropie cu mişcările lui Zatopek.

BUCUREŞTI TAMPERE LEIPZIG (DRESDA)

• VALENTIN STĂNESCU
• PETER DUCKE
• GEORG BUSCHNER
• SUOMALAINEN

RĂSPUND

Odată ajuns în dreptul mingii, loveşte cu spitz-ul. Mingea ia o traiectorie curioasă şi se îndreaptă spre malul lacului. O opreşte un alt copil blond, care pescuieşte cu un calm de om bătrîn. Cei trei reiau mingea. Toţi lovesc cu spitz-ul. Valentin Stănescu rîde : „COPII AŞTIA ÎMI AMINTESC DE MUGUREL AL MEU. ŞI EL ARE TRENING. ŞI EL ARE GHETUŢE CU CRAMPOANE. DAR DE JUCAT NU JOACĂ NICIODATĂ : NICI ÎN ECHIPA CLASEI. SPUNE CĂ E REZERVĂ, DAR NU E NICI REZERVĂ. ŞTII CARE E „SECRETUL" LUI MUGUREL ŞI AL FINLANDEZILOR ? AU GHETUŢE CU CRAMPOANE. ŞI CÎND EŞTI ATÎT DE BINE ECHIPAT, ŢII AJUNGE SĂ DAI CU SPITZ-UL, CĂ MINGEA TOT SE DUCE. NOI, CÎND ERAM COPII, FIIND DESCULŢI, CĂUTAM SĂ POTRIVIM DEGETELE ÎN AŞA FEL ÎNCÎT SĂ NE DOARĂ MAI PUŢIN. O, DE L-AI FI VĂZUT PE ACTUALUL COLONEL ROMEO CATANĂ CUM IZBEA ÎN MINGE, SPRE POARTĂ, DE LA VREO 40 M, CU DEGETELE BINE ADUNATE PENTRU ŞUT!...

Urcăm spre stadion. In dreapta şi în stînga, bărci cu pînze şi pescari. Nimeni nu pare preocupat de meciul acesta care se joacă pentru preliminariile Campionatului Mondial. Intrăm. Luăm un program. Deşi mai sînt vreo 40 de minute pînă la începerea jocului ambele echipe se încălzesc pe gazon. Un moment inedit: stoluri de pescăruşi plutesc deasupra stadionului. Din cînd în cînd aterizează pe gradenele goale. Spectatorii se înmulţesc. Presupusa cifră record de 5 000 a şi fost depăşită. Se apropie de 7 000...

Începe jocul. Finlandezii nu-şi găsesc locul pe teren. Aleargă prea mulţi spre o singură, minge. Careul finlandez este suprapopulat. După numai 7 minute Streich trage la poartă. Mingea se îndreaptă mult în afara barei. Dar stoperul Saviomaa n-are ce face şi pune... spitz-ul. Portarul cade pe picior greşit. Gol ! Tribunele se amuză. Au mult umor la vederea acestui neaşteptat k.o. al portarului Enckelman. Jucătorii finlandezi nu cedează. Pornesc la atac. Căpitanul Suomalainen trimite mingi lungi care sînt recuperate cu mare uşurinţă de apărătorii germani. Peter Ducke „ară" terenul cu multă rîvnă, trăgîndu-şi adversarul direct. Se deschid culoare largi. Urmează golul lui Streich, care destinde şi mai mult tribunele. Acum, publicul aplaudă „un-doi"-urile Ducke — Kreische. Se simte o vizibilă satisfacţie la vederea acestui procedeu născut, undeva, departe, în Europa centrală. Îi spun lui Sulander: „CE PĂCAT DE PRIMUL AUTOGOL!" Sulander mă priveşte uimit. Nu înţelege regretul meu. Adaugă : „BINE, DAR ĂSTA E FOTBALUL!". Apoi caută să-şi apere stoperul : „BOBBY MOORE, LA LEON, N-A GREŞIT MAI PUŢIN GRAV LA ULTIMUL GOL, CEL AL LUI GERD MÜLLER".

Acum, tribunele şi-au găsit o nouă ocupaţie. Il aplaudă mereu pe portarul Enckelman, pentru mingile culese pe sus. Se simte o reală bucurie. Dacă ar fi fost şi ştachetă în careu, cred că aplauzele ar fi crescut vizibil.

După pauză, finlandezii atacă cu mai mult curaj. Poate că şi Peter Ducke e mulţumit de scor. Ocaziile la poarta lui Blochwitz se înmulţesc. Dar golul nu vine, pentru că mingea e căutată de prea multe picioare. Obsedaţi probabil de ideea că cea mai bună apărare este atacul, finlandezii îl lasă singur pe portarul Enckelman. Aşa vin şi următoarele două goluri, din două exerciţii clasice pentru punctarea superiorităţii numerice.

Valentin Stănescu: „CÎT SPUI CĂ E SCORUL?" Zîmbeşte cu subînţeles: „N-AŞ FI CREZUT CĂ GAZDELE POT PRINDE O ZI ATÎT DE SLABĂ. NU ŞTIU DACĂ AZI POT REMARCA PE CINEVA, ÎN AFARA FUNDAŞULUI STÎNGA." Încerc să-l tachinez : „CU ATÎT MAI BINE. LA BUCUREŞTI AR FI NORMAL SĂ CÎŞTIGI CU 7—8 LA ZERO." Pare surprins de această sugestie, dar are replică imediată : „NU ÎNCEPE IAR CU CALCULELE ! SOARTA SERIEI SE JOACĂ LA LEIPZIG. E ŞI MAI FRUMOS AŞA. AVEM O GRUPĂ CU DOUĂ ECHIPE APROPIATE CA VALOARE. ELE TREBUIE SĂ DECIDĂ, SIGUR CĂ NU E PREA UŞOR SĂ-ŢI PROPUI TREI PUNCTE DIN PATRU POSIBILE ÎN ACEASTĂ DUBLĂ ÎNTÎLNIRE CU R.D. GERMANĂ, DAR PARCĂ E MAI FAIR-PLAY AŞA. ÎN CEEA CE MĂ PRIVEŞTE, NICI NU MĂ GÎNDESC LA JOCUL ALBANIA — R. D. GERMANĂ. E ADEVĂRAT CĂ IUGOSLAVIA A JUCAT ÎN TURNEUL FINAL AL CAMPIONATULUI EUROPEAN DIN 1968 DATORITĂ UNUI 0—0 AL ALBANIEI CU R. F. GERMANIA, DAR MIE NU-MI PLACE SĂ MĂ BAZEZ PE ALŢII. CALIFICAREA TREBUIE SĂ O OBŢINEM NOI. ECHIPA LUI BUSCHNER NU MI-A SPUS NIMIC NOU. STREICH A JONGLAT PENTRU CĂ N-A AVUT ADVERSAR. POATE CĂ PETER DUCKE E UN ADVERSAR MAI INCOMOD, DATORITĂ DÎRZENIEI LUI EXTRAORDINARE. N-AR FI FOST RĂU SĂ AVEM UN VÎRF DE ATAC CU O DURITATE ATÎT DE FRUMOASĂ. RĂMÎN OPTIMIST".

V. STĂNESCU

Seara, după joc, la Cocktailul oferit de federaţia finlandeză, preşedintele felicită echipa lui Buschner, nu însă înainte de a mulţumi jucătorilor săi pentru dăruirea de care au dat dovadă în tot timpul meciului. Işi manifestă bucuria pentru înscrierea golului de onoare. Peter Ducke îl priveşte nedumerit.

...Mai e o jumătate de oră pînă la miezul nopţii. Ne plimbăm în faţa hotelului, împreună cu jucătorii germani. E lumină. Se poate citi ziarul. Faimoasa noapte albă nu se dezminte. Pe cerul albastru (încă) plutesc mici nori albi. Schimbăm cîteva vorbe cu Ducke, Sammer, Streich. Jucătorii lui Buschner sînt foarte amabili şi politicoşi. Ducke întreabă de Nelu Nunweiller şi Dan Coe. Ne roagă insistent să le transmitem salutări. Nu-l uită pe Pîrcălab. Streich întreabă dacă în meciul retur va juca Dobrin. Sammer se interesează de forma lui Dumitrache. Streich este foarte optimist: „VOM CÎŞTIGA CU 2—0". Ducke are un zîmbet obosit: „CE BINE AR FI DACĂ AI FI CONVINS DE CEEA CE SPUI". Sammer intervine: „AM CERUT FEDERAŢIEI CA MECIUL SĂ NU SE JOACE LA LEIPZIG. LA LEIPZIG TRIBUNELE SÎNT LARGI, CA PE „23 AUGUST". PUBLICUL E DEPARTE. PENTRU MECIUL RETUR AVEM NEVOIE DE „GROAPA" DE LA DRESDA. VOR FI NUMAI 30 000 DE SPECTATORI, DAR TRIBUNELE ÎNCEP LA DOI PAŞI DE GAZON. ASTA CONTEAZĂ MULT".

Se apropie Buschner. E grav, ca şi jocul pe care vrea să-l imprime echipei sale. Răspunde laconic: „MÜNCHENUL SE JOACĂ LA LEIPZIG". (Sammer adaugă : „SAU LA DRESDA"). Buschner se face că nu aude: „DUMNEAVOASTRĂ AŢI PIERDUT UN PUNCT LA HELSINKI, CU CONCURSUL LUI RĂDUCANU. NOI AM PIERDUT UN PUNCT LA BUCUREŞTI, CU CONCURSUL LUI BLOCHWITZ. SÎNTEM CHIT. E BINE CĂ JOCUL DINTRE NOI DECIDE.

Se apropie Suomalainen, căpitanul echipei Finlandei :

— CUM APRECIAŢI VICTORIA ?

— Logică.

— ŞI SCORUL ?

— La fel de logic.

●

...Tampere — Helsinki, în automobil. Şoseaua e aburită de respiraţia brazilor. Din cînd în cînd, din dreapta sau din stînga pădurii, cîte un ren traversează panglica de asfalt. Şoferul claxonează. Renul priveşte filozofic. Oscilează. Se decide greu. Maşina aşteaptă. Renul dispare în desişul pădurii.

Pe şoferul nostru îl cheamă Suomalainen. (Numele căpitanului echipei de fotbal.) Îmi explică : „SUOMALAINEN ÎNSEAMNĂ FINLANDEZUL". Îl întreb despre meci. Imi spune că i-a plăcut foarte mult bara lui Maninen. „SIGUR CĂ 1—5 E UN SCOR CAM MĂRICEL, ACASĂ, DAR CE IMPORTANŢĂ ARE ASTA... SIITONEN A ARUNCAT IERI 93,80 LA SULIŢĂ. NU POŢI SĂ LE FACI PE TOATE".

Continuăm să trecem în revistă lacurile Finlandei. Din cînd în cînd, din mijlocul pădurii se înalţă echerul superb al cîte unei trambuline de schi. Îmi rămîn în minte vorbele lui Suomalainen : „NU POŢI SĂ LE FACI PE TOATE".

Cerbii îşi continuă plimbarea matinală...

Ioan CHIRILA

DIALOG CU CITITORII

● **„CUPA" — ETERN SUBIECT DE DISCUŢII.** Soarta Cupei României, competiţie vitregită de o atenţie corespunzătoare, face subiectul unei scrisori ample semnată de craioveanul **Ion Simionescu.** „**Consider eu** — subliniază încă din primele rînduri cititorul nostru — **o cauză a acestei stări de lucruri o constituie însuşi regulamentul competiţiei care ar trebui mult îmbunătăţit. Este de-a dreptul supărător modul cum se fac tragerile la sorţi...**"

— Aveţi dreptate.

„**Dar o vină mare au şi echipele noastre de Divizia A care se prezintă formal în „Cupă", fiind de multe ori ridiculizate de formaţii fără veleităţi, obscure. O astfel de situaţie este inadmisibilă**".

— De acord.

„**In sfîrşit, aş vrea să vă pun şi o întrebare : de ce finala se joacă numai la Bucureşti, dezavantajîndu-se în acest fel echipele din provincie care au ajuns pînă în această ultimă fază a competiţiei ?**

— Există un fel de tradiţie în această privinţă. Aşa cum, de exemplu, finala Cupei Angliei nu se joacă decît pe Wembley, unde, an de an, este urmărită de peste 100 000 de spectatori. Ce bine-ar fi ca şi finala Cupei României să se dispute pe „23 August" cu tot fastul, cu toate onorurile posibile, cu tribunele arhipline, cu...

● **S-AU SUPĂRAT.., VINOVAŢII !** Am publicat recent o „**Scrisoare a săptămînii**" semnată de **Dan Lucian,** căpitanul echipei Oltul din Făgăraş, în care erau evidenţiate necazurile întîmpinate de tinerii jucători ai acestei formaţii în campionatul în care activează. Zilele trecute, **Dan Lucian** ne-a scris din nou: „**Cînd preşedintele C.A.P.-ului, tov. Mocanu, a citit ce-a apărut în revistă, s-a înfuriat la culme, refuzîndu-ne pînă şi ultimul sprijin pe care ni l-a mai acordat din cînd în cînd: autocamionul pentru deplasări. La Victoria, pentru un meci derby, fiecare din noi s-a deplasat cum a putut. Unii cu bicicletele, alţii cu trenul sau maşini de ocazie. Asta drept răspuns la ajutorul solicitat prin intermediul revistei. Spuneţi şi dv., în cazul acesta ce-i de făcut ?...**"

— Dacă nici preşedintele C.A.P.-ului, nici forurile sportive (şi nesportive) locale n-au de gînd să vă ajute, chiar că nu-i nimic de făcut. Noi trăim cu ferma convingere că pînă la urmă se va găsi, totuşi, cineva să-i oblige pe cei vizaţi să răspundă la critică, nu întorcîndu-vă spatele, ci mai întîi cu o... autocritică, iar mai apoi cu faptele atît de mult aşteptate.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII. „**In rîndurile pe care vi le scriu este vorba de o echipă de juniori formată din elevi, cu toţii fruntaşi la învăţătură, care în timpul lor liber se dăruiesc trup şi suflet fotbalului. Anul trecut, Chimia Găeşti, despre ea fiind vorba, a cîştigat detaşat seria din care a făcut parte în campionatul judeţean, a participat la barajul pentru titlul de campioană dar, la Moreni, a fost frustrată, pe faţă, de o victorie absolut meritată. Anul acesta am luat-o de la capăt. Am cîştigat din nou seria, cu 10 puncte avans. La baraj Chimia a cîştigat, cu 3—0, partida cu Flacăra Moreni (arbitri din Pucioasa), în schimb a fost învinsă de Petrolul Tîrgovişte, cu 1—0, gol marcat neregulamentar, în minutul 87 !? Meciul a fost condus de o brigadă... tîrgovişteană ! De ce oare ? Şi ca totul să fie cît mai bătător la ochi, în ultimul meci, cu Petrolul, Flacăra nu s-a mai prezentat, invocînd motive puerile, lăsînd astfel drum liber spre titlu Petrolului. Ne-am întors acasă zdrobiţi sufleteşte. Eu, ca fost jucător, acum ceva mai în vîrstă, am trecut prin multe şi pot să-mi revin. Dar copiii... Ei ce fac? Ei altfel acuză lovitura. Pentru ei o nedreptate repetată poate avea influenţe nefaste. La toamnă, dacă vom mai avea forţa necesară şi încrederea în cinste şi adevăr, vom porni din nou la drum. Dacă nu... Cu mult respect, Mihai Ionescu, instructor sportiv, Asociaţia Chimia Găeşti — Dîmboviţa".**

N.R. Ce ne puteţi spune, stimaţi tovarăşi de la C.J.E.F.S. Dîmboviţa? De fapt, ce le puteţi spune elevilor din Găeşti ? Cu ce gînduri să pornească în campionatul viitor ? Vă rugăm, sfătuiţi-i.

● PE SCURT ●

Speranţa Florescu (Brăila) : Am transmis felicitările dv. „tricolorilor" ; **Ion Croitoru** (Slănic-Prahova) : Epigrama nu-i pe... măsura golului marcat de Dumitrache în meciul cu R.D.G.; **Costina Lupaşcu** (Tecuci) : Acum, după eşecul craiovenilor din partida cu Steagul roşu, şansele la titlu încep să surîdă din nou şi dinamoviştilor.